

af Mindretallet, skal jeg kun gøre den Bemærkning til, at Lovforslaget vil ophæve den nu efter Loven af 1857 § 7 Kvinder indrømmede Ret til at forfærdige Modepynt og Klædningsstykker for Kvinder og Børn og sy Linned, Kasketter og Halsbind, medens derimod Mindretallet vil have genoptaget denne Bestemmelse og tillige give den en ikke ganske uvæsentlig Udvidelse. Flertallet har ikke kunnet slutte sig til dette sidste. Man finder, at der ikke, saaledes som Forholdene have udviklet sig, for Tiden gøres nogen Brug af den Ret, som ifølge den nævnte Lovs § 7 er givet Kvinderne; det har ikke været Meningen med § 7, og det har heller aldrig været anerkendt, at Kvinder kunne etablere store Modeforretninger og dertil tage ganske fremmed Hjælp og oprette store og elegante Butikker. Der er jo heller ikke nogen Grund til, forekommer det mig, i en Tid som vor, da Kvinder paa alle Omraader saa vidt muligt stilles lige med Mænd, da at fritage dem for de Forpligtelser, der for Mænd følge af at indlade sig paa en Næring, som ifølge hele sin Karakter maa siges at egne sig til at blive betragtet som bunden Næring.

Til § 2, som i øvrigt i alt væsentligt kun udtrykker, hvad der er gældende Ret, har Flertallet ogsaa efter Forhandlinger med det ærede Mindretal ment at kunne fremkomme med et Ændringsforslag om, at til de Produkter, som ere Genstand for fri Handel, hører ogsaa Affald fra Slagterier, noget, som i øvrigt efter Flertallets Mening var selvfølgelig, men som det ærede Mindretal satte Pris paa udtrykkelig at faa udtalt, hvad der altsaa fra Flertallets Side ikke kunde rejses nogen Indvending mod. — Endvidere har man ment, at ligesom det er fri Handel at handle med Mursten, kunde man herunder ogsaa medtage Handel med Drænrør, al den Stund man i 1845, da Loven af 13de April 1845 udkom, ikke har kendt det store Omfang, som Anvendelsen af Drænrør vil faa; herom handler Ændringsforslag Nr. 8. — Endvidere finder Udvalget, at man kan gøre ikke blot almindeligt Pottemagerarbejde, men ogsaa almindeligt Træskomagerarbejde til Genstand for fri Handel.

I § 3 har Lovforslaget overensstemmende med Næringslovkommissionens Indstilling foreslaaet Indskrænkninger i den Ret, som man nu har, til at ernære sig ved Haandværk og Fabrikdrift ved egen Hjælp og ved Børns og Hustrus Hjælp, idet man vilde indskrænke Anvendelsen af Børn til Sønner under 18 Aar, og idet

man endvidere forment, at de Genstande, som bleve forfærdigede paa denne Maade, maatte der ikke holdes Butik med. Udvalget er enigt om at fraraade det høje Ting at gaa ind paa disse Forslag om en Indskrænkning af den Ret, som nu i over en Menneskealder har været gældende her i Landet, og som ikke kan antages i sin Almindelighed at vække Anstød, men som i Virkeligheden, naar alt kommer til alt, heller ikke fra den virkelig næringsdrivende Befolknings Side kan antages at være af nogen virkelig stor Betydning. Hele Udvalget mener derfor, at det med Hensyn til Retten til at ernære sig ved sine egne Hænder, alene ved Børns og Hustrus Hjælp, maa have sit Forblivende ved det nu gældende. — Ændringsforslag Nr. 12 er kun en Redaktionsændring, som jeg ikke skal opholde mig videre ved.

Derimod tillader jeg mig at sige et Par Ord om Ændringsforslag Nr. 13, der er stillet af et Mindretal, og som gaar ud paa at forandre den Bestemmelse i Lovforslaget, som tilsigter at indskrænke de fremmede og indenlandske Skipperes Ret til at sælge en Mængde forskellige Varer. Det var oprindeligt dermed tilsigtet at sikre navnlig Byerne en lettere Forsyning med Levnedsmidler, men det har nu ikke nogen som helst Betydning efter den Udvikling, som Kommunikationsmidlerne have faaet. Naar der tillige i den nugældende Lovgivning er givet Skipperne en Ret til at indføre Trælast og Kul og frit at sælge det fra Skib, saa har Lovforslaget overensstemmende med Næringslovkommissionens Indstilling erkendt, at det var en aldeles ubillig og unaturlig Konkurrence, som disse Skipperne paa den Maade aabne mod de næringsdrivende Borgere i den paagældende Købstad, og man har derfor ment, at denne Bestemmelse, der for Befolkningen selv ikke havde nogen videre Interesse, burde afløses af den Bestemmelse, der nu findes i Lovforslagets § 4, og som gaar ud paa, at denne Ret væsentlig skal indskrænkes til at gælde de Levnedsmidler, som Skipperne indføre og som de kunne indføre saavel fra inden- som fra udenlandske Steder. Flertallet under Nr. 14 har ment, at denne Paragraf maatte have en lille Tilføjelse, idet der efter „Ærter“ ogsaa maa indsættes „Kartofler“, som noget, der kan være Genstand for Skipperhandel. — Ændringsforslag Nr. 15 gaar ud paa i Modsætning til, hvad Lovforslaget bestemmer, at lade det i alt væsentligt have sit Forblivende ved den nugældende Ret, naar Spørgsmaal er om